

Părerii la SAGA

Dacă aş crede în Dumnezeu

Gabriel Ben Meron – Israel

Nu că aş avea nevoie de așa ceva. Uneori mă trezesc cu ideea că niciodată, dar absolut niciodată, nu am găsit motivul sau puterea sufletească să mă "predau" unei Ființe Supreme, căreia să-i acord totalul control asupra vieții și gândurilor mele. Poate pentru că m-am născut într-o familie în care de un secol și jumătate, cam de pe la 1870, nimeni nu a fost religios. Și poate pentru că am primit o educație cu totul atee, fiind învățat că totul (sau aproape totul) depinde de mine și de cei care mă înconjoară. Nu mi s-a spus niciodată că și Puterea Cerească poate să decidă pentru mine și ai mei. Da, am înțeles foarte repede ce înseamnă soarta, dar niciodată nu am crezut că echivalentul sorții e Dumnezeu. Apoi, de-ajuns de repede, am realizat enormitatea tragediei Holocaustului, un cataclism care mi-a confirmat ideea după care dacă El exista și dacă noi nu eram favorizații Lui, nu ni s-ar fi întâmplat ceea ce ni s-a întâmplat.

Cu totul paradoxal, emigrarea în Israel mi-a întărit părerea că individul este *on his own* și dacă are doar un dram de noroc și soarta îi surâde, nimic nu-i poate sta în cale. Și cu toate acestea...

Dacă aş fi vrut să am un Dumnezeu, Acela nu ar fi semănat deloc, dar deloc, cu cel pe care mi-L prezintă practic în fiecare zi o mulțime de indivizi care mă înconjoară și care își amintesc și îmi amintesc că în mintea lor există o Putere care domină tot ce a fost, este și va fi. Cum spuneam, Dumnezeul meu ar fi arătat, în fapte, complet altfel. Dumnezeul meu nu l-ar fi pedepsit pe Moise și nu l-ar fi lipsit de onoarea de a călca pe Pământul Făgăduinței. Să nu uităm că lui Moise i se

datorează întoarcerea poporului evreu în țara sa. Fără extraordinarele sale aptitudini de ceea ce numim azi *crowd psychologist*, fără îndârjirea cu care și-a ținut poporul în deșert 40 ani, până a dispărut generația sclavilor și s-a maturizat cea născută în libertate, fără modul în care a știut să-i îndoctrineze pe cei care, una-două, voiau să se întoarcă la sclavie, fără toate aceste fantastice calități, foștii robi ar fi rămas o masă amorfă, fără nimic care să lege un individ de altul.

Într-adevăr, Moise a greșit lovind stânca din care trebuia să curgă apă, în loc doar s-o atingă. Dar oare există o justificare a enormei disproporții dintre "crima" lui și pedeapsa de a vedea Țara Sfântă doar de la distanță, fără a putea respira aerul ei, măcar câteva clipe? Dumnezeul meu nu ar fi acceptat ca feciorii lui Iacov, unul din strămoșii neamului meu, să-i ucidă pe toți bărbații tribului al cărui șef se îndrăgostise de Dina, fiica lui, mai ales după ce ei s-au circumcis ca să-i facă pe plac tatălui miresei.

Este un exemplu clasic care dovedește că nu te poți baza pe nicio promisiune, pe niciun pact, chiar dacă unul din semnatari face parte din protejția Celui de Sus. Dumnezeu meu, fără discuție, ar fi adăugat la cele zece porunci una foarte importantă care să definească statutul femeii în societate ca fiind egal cu al bărbatului. Dumnezeu meu nu ar fi permis ca în rugăciunea de dimineață (a bărbatului!) să apară fraza „Mulțumescu-ți ție, Doamne, că nu m-ai făcut femeie”, oferindu-i și falsa justificare, după care bărbatul ”mulțumește” Puterii Supreme că nu i-a pus în cârcă cumplita responsabilitate pe care o are femeia în viața de toate zilele. Mai-mai să mori de răs... Dacă cineva caută o dovadă de fariseism și minciună în atmosfera în care își duce zilele, asta pare a le întrece pe toate. Se spune: „Dumnezeu nu bate cu bâta.” De fapt, bine ar fi ca Dumnezeu, dacă vrea să bată, s-o facă cu bâta și nu cu nenorocirile pe care le aduce din când în când celor care-L adulează și încearcă să nu-i iasă din vorbă. Dumnezeu meu nu ar bate, nici nu ar pedepsi, ci ar educa, așa cum a făcut-o Moise, în numele Celui pe care l-a întâlnit pe Muntele Sinai. Dumnezeu meu ar încerca să-i facă pe oameni mai buni, mai înțelegători unul față de altul, mai puțin cruzi, ceva aidoma animalelor (scuzați încercarea de asemănare cu ființele pe patru picioare) careucid doar când sunt înfometate și nu pentru o idee, un fanatism, un îndoctrinare criminală.

Nu, Dumnezeu meu nu ar fi susținut ideea prostească după care El a creat pe om după chipul și asemănarea Sa. Afirmația e ridicolă, întrucât un om, prin definiție, nu se aseamănă cu un altul și Dumnezeu, dacă există, ar fi observat asta imediat. În plus, dacă eu aș fi acel Dumnezeu, m-aș fi sinucis demult văzând cum arată pământeni, cei pe care i-am vrut ciopliți după chipul și asemănarea mea. Din contră, Dumnezeu

meu l-ar fi învățat pe om să accepte diferențele dintre unul și altul, l-ar fi educat să trăiască în armonie și nu să dorească dispariția celor care nu sunt ca el. Dumnezeu meu nu ar fi acceptat ca în numele Lui unii să nu muncească și să trăiască din munca altora, nu ar fi acceptat ca o ceată de indivizi să nu facă decât să se roage și să nu producă nimic pentru binele societății. El, Dumnezeu meu, le-ar fi amintit celor de un leat cu mine cum că regele David a fost păstor și a luptat cu arma în mână împotriva dușmanilor poporului Său și le-ar fi răs în nas celor care ar fi avut tupeul să declare că așa e lumea (făcută tot de Dumnezeu!): unii își apără ”sărăcia și nevoile și neamul” cu sabia în mână, iar alții o fac cu... cartea sfântă.

În sfârșit, pentru a încheia această scurtă listă a caracteristicilor Dumnezeului meu, El n-ar fi lăsat conceperea omului pentru cea de a șasea și ultima zi și iată de ce: în ochii mei de medic, construcția organismului uman prezintă foarte multe deficiențe care par a fi rodul unor erori de concepție. Aș putea da o mulțime de exemple, dar mă voi mărgini la unul. După părerea mea, construcția creierului uman (și a celui animal) a avut loc în ultima jumătate de oră a acelei vineri de pomină, ultima zi lucrătoare a săptămânii care a început cu crearea pământului și cerului. Cum spuneam, în acea vineri (zi scurtă!) Dumnezeu l-a creat pe om și eu rămân la părerea mea că pe parcursul orelor care se

scurgeau, treaba asta s-a dovedit mult mai complicată decât părea la început, în primele ore ale dimineții. În loc să începă cu construcția creierului și a sistemului nervos, așa cum ar indica o gândire practică și corectă, El a lăsat la urmă această sarcină și deodată s-a trezit că se întunecă, vine Șabatul și atunci s-a grăbit și a luat decizii eronate. Și iată de ce: Omul poate trăi cu un singur plămân, cu un singur rinichi, cu 30-40% din capacitatea cordului, cu numai câțiva metri de intestin (în loc de 8-9), nemaivorbind că el se poate descurca și cu un singur picior sau o singură mână. Dar e de ajuns să fie lezate câteva procente din masa cerebrală pentru ca viața asta frumoasă pe care ne-a oferit-o El să dispară definitiv și irevocabil. Oare El nu știa că graba strică treaba?! Și la sfârșit... Oh, Doamne, oare cum am putut uita unul din cele mai importante puncte care l-ar fi deosebit pe Dumnezeuul meu de al celorlalți?! Primul lucru pe care l-aș fi rugat (ba chiar l-aș fi implorat!) pe "al meu" ar fi fost: dacă ține morțiș aibă un "popor ales", pentru nimic în lume să nu ne aleagă pe noi! Că și până la El am avut destule probleme, așa că de probleme, de greutăți și de obstacole nu duceam lipsă... Prin urmare l-aș fi rugat să ne lase așa, ignorați, neștiuți, pentru că nimănui nu-i place să aibă de-a face cu aleșii Puterii Supreme.

De-ajuns cu exemplificările, e timpul de concluzii. Din fericire, eu nu cred în Dumnezeu și în necesitatea existenței Sale. Eu cred în Om, chiar dacă această credință nu se referă la toți cei care mă înconjoară. Eu cred în capacitatea individului de a se lăsa educat, de a se lăsa convins de fapte și nu de povești de adormit copiii, eu cred în bunele intenții ale celor care încearcă să ajute, să fie folositori și care, mai ales, nu caută țapi ispășitori de tipul unei Puteri Supreme. Și mai cred în ceva. Eu cred în dorința

multora dintre noi de a lăsa în urmă o lume mai bună decât cea pe care au găsit-o atunci când s-au născut. Păcat că nu am găsit dovezi despre existența vieții de apoi; dacă ea ar fi existat, aș fi fost convins că peste un număr de ani aș fi avut șansa să-mi întâlnesc fiul dispărut în urmă cu mai bine de un sfert de secol. De dragul unei asemenea a doua vieți, mai-mai că aș fi început și eu să cred. Dar cum nu este cazul, nu-mi rămâne decât să continui să nu cred în ceea ce altora le face bine. Și întrucât trăim într-o lume liberă, fiecare are dreptul să creadă în ce vrea.

Gabriel Ben Meron

Professor Emeritus, Anesthesiology and Critical Care Ben Gurion University of the Negev, Beer Sheva, Israel Adviser, Director Soroka Medical Center, Beer Sheva Chief Medical Adviser, Inshine Healthcare, China Chief Editor, ESAIC Newsletter

SAGA 2023

